

Arrest

nr. 191 366 van 1 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn en te behoren tot de Yoruba etnie. U werd geboren in Tudun Wada, Kaduna op 10 maart 1984, maar groeide op in Lagos sinds u 3 maand oud was. Op 4 januari 2014 verliet u Nigeria per vliegtuig, u vroeg op 6 januari 2014 een **eerste maal asiel** aan bij de Belgische asielinstanties. Op 25 juni 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 8 oktober 2014. Zonder naar uw land van oorsprong terug te keren diende u op 1 december 2014 een **tweede asielaanvraag** in.*

U baseert uw huidige asielaanvraag op dezelfde motieven als uw eerste asielaanvraag. U houdt vol in Kaduna, Tudun Wada geboren te zijn en er verbleven te hebben van januari 2013 tot oktober 2013, en er weggevlucht te zijn na een bomaanslag.

De nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalt betreffen een vrees voor besnijdenis van uw dochter door uw schoonfamilie, een vrees waarvan u nu stelt dat u deze

reeds had voor u uw land verliet. U verklaarde nu dat in januari 2013 van Lagos naar Kaduna verhuisde, niet enkel omwille van problemen met de familie van uw vader, maar ook omwille van uw schoonfamilie, die wilde dat uw oudste dochter besneden werd. Ter staving legt u een attest van AREF voor, waaruit blijkt dat u deze verklaringen reeds bij hen zou afgelegd hebben voor u uw land verliet in januari 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt te vreezen dat uw dochters in Nigeria besneden zullen worden worden (zie gehoorverslag CGVS d.d. 26/01/2015, p. 5 en gehoorverslag CGVS d.d. 16/11/2016, p. 5, 6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat in een 10-tal zuidelijke staten in Nigeria een wettelijk verbod geldt op vrouwenbesnijdenis. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Ook blijkt uit diverse bronnen dat in Nigeria reeds sinds meer dan 10 jaar campagne gevoerd wordt tegen vrouwenbesnijdenis, zowel door buitenlandse als Nigeriaanse organisaties en zowel door NGO's als door de Nigeriaanse overheid zelf. Desondanks had u geen weet van organisaties die zich inzetten om vrouwenbesnijdenis te voorkomen en heeft u geen idee van de houding van de overheid tegenover besnijdenis (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 13). Nochtans zou men van u, die asiel aanvraagt om een besnijdenis van haar dochters te voorkomen en dus stelt tegen besnijdenis gekant te zijn, mogen verwachten dat u op de hoogte bent van de inspanningen die men levert om vrouwenbesnijdenis tegen te gaan.

In voorliggend geval moet bovendien worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielerelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en uw beweerde afkomst uit en verblijf in Tudun Wada, Kaduna en de hieruit voortkomende vervolgingsfeiten als onaannemelijk werden beschouwd. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd, waarna u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er nieuwe elementen aanwezig zijn waardoor u alsnog voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw voorgehouden vrees voor besnijdenis van uw dochter in het geheel onaannemelijk zijn, omdat uw verklaringen tijdens uw tweede asielaanvraag, inclusief de inhoud van uw verklaringen voor AREF, incoherent zijn met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag.

Vooreerst verklaarde u bij AREF (volgens het document van AREF dat u voorlegt) dat u in Agboyi woonde met uw man en kinderen. Nadat uw schoonfamilie langskwam om uw kinderen te besnijden, besloten u en uw man het dorp te verlaten met de kinderen. Uw moeder kwam in januari 2013 naar Lagos en nam jullie mee naar Tudun Wada (zie document AREF). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u in Agboyi woonde met uw vader, uw moeder en de andere vrouwen van uw vader (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 4). Omdat zijn familie (dus de familie van uw vader) u na de dood van uw vader lastigviel en jullie geen andere plek hadden om naartoe te gaan, ging u met uw moeder, uw man, uw jongere zus en uw kinderen in januari 2013 naar Tudun Wada, Kaduna (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 5).

Verder heeft u tijdens uw eerste asielaanvraag, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens uw gehoor bij het CGVS, noch tijdens de beroepsprocedure voor de RvV op enig moment gesproken van een vrees voor besnijdenis voor uw kinderen. U legde bij DVZ enkel verklaringen af in verband met een bomaanslag (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.5). Toen u expliciet gevraagd werd of u nog andere problemen had met medeburgers, antwoordde u ontkennend (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.9, b). Ook tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS stelde u zoals hierboven vermeld slechts dat jullie uit Lagos vertrokken zouden zijn omdat u sinds de dood van uw vader werd lastiggevalen door zijn familie (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 5). U noemt deze problemen in het geheel niet als reden voor uw vertrek uit uw land. Uw schoonfamilie of een vrees voor besnijdenis van uw kinderen noemt u evenmin. Nochtans werd u expliciet gevraagd waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria. U vermeldde enkel de bomaanslag in Tudun Wada (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 17). Gevraagd of u nog andere zaken vreesde in Nigeria antwoordde u ontkennend (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 17).

Gevraagd waarom u dan naar Europa kwam in plaats van in Lagos te blijven, stelde u slechts dat u niet bij Chief kon blijven, omdat hij al veel vrouwen had (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 17). Er dient te worden

benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het is dan ook niet ernstig post factum te beweren dat u in feite uw land van herkomst verlaten hebt omdat u een opsporingsbericht van uw schoonfamilie met daarin uw foto zag, dat stelde dat u drie kinderen van hen wegnam (zie verklaring meervoudige aanvraag pt. 15, document AREF en gehoor CGVS d.d. 26/01/2015, p. 8, 12). Het vluchtelingenkamp waar u deze verklaringen zou afgelegd hebben, vermeldde u bovendien evenmin tijdens de procedure van uw eerste asielaanvraag.

Verder kan opgemerkt worden dat het document van AREF dat u voorlegt vooreerst een kopie is, en dus vatbaar voor vervalsing. Daarbij komt dat het document niet meer is dan een verslag van uw eigen verklaringen en dus geen enkel bewijs van wat er werkelijk gebeurde. In elk geval moeten documenten, om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Gevraagd waarom u uw vrees voor een besnijdenis van uw kinderen door uw schoonfamilie nooit eerder in de procedure vermeldde stelde u dat u nog van slag was door de bomaanslag in Kaduna (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 12). Zoals reeds gesteld werden uw band met en verblijf in Tudun Wada, Kaduna, door het CGVS en de RvV als ongeloofwaardig beschouwd na uw eerste gehoor voor het CGVS. Dat u desondanks vasthoudt aan uw verblijf in Kaduna en uw huidige vrees verweeft met de gebeurtenissen die reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld (door te stellen dat deze mee aan de basis lag van uw vertrek naar Kaduna, CGVS d.d. 26/01/2015, p. 9-11), is een verdere indicatie voor de onaannemelijkheid van uw vrees voor besnijdenis van uw dochters. Gevraagd waarom u tijdens het volledige eerste gehoor nooit enige melding maakte van een vrees voor besnijdenis, terwijl u nu stelt dat dit de aanleiding was van uw vertrek naar Kaduna en uiteindelijk uit uw land, stelt u dat u het niet kon zeggen omdat u bang was en niet wist of ze in België hetzelfde doen (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 12). Uit het administratief dossier blijkt echter dat u op 6 januari 2014 een eerste maal asiel aanvroeg en dat u op 6 juni 2014 een eerste keer gehoord werd op de zetel van het CGVS, vijf maanden nadat u asiel aanvroeg (zie administratief dossier). U had dus ruim de tijd zich te informeren over de houding van de Belgische autoriteiten tegenover het besnijden van meisjes voor het plaatsvinden van het gehoor. Aangezien u stelt dat uw vrees voor besnijdenis van uw dochter de werkelijke aanleiding was voor uw vertrek uit uw land (zie verklaring meervoudige aanvraag pt. 15, document AREF en gehoor CGVS d.d. 26/01/2015, p. 8, 12), zou men dan ook verwachten dat u zich hierover onmiddellijk bij aankomst (of in elk geval binnen de vijf maanden) geïnformeerd zou hebben.

Tot slot dient opgemerkt dat u beweert dat u van een vriendin hoorde dat uw schoonfamilie nog steeds naar u op zoek is. Telkens wanneer uw vriendin hen tegenkomt, vragen zij waar u bent. (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 10.) Gevraagd hoe u in contact kwam met deze vriendin, stelt u dat u haar nummer uit uw hoofd kende (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 3). Nochtans verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u met niemand in Nigeria contact hield, omdat u van niemand het nummer kende (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 9). Het is dan ook niet ernstig nu te beweren dat u het nummer van een vriendin die u informatie over uw situatie in Nigeria kon verschaffen, gewoon uit uw hoofd kende.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u, die verklaart sinds de leeftijd van 3 maanden in Lagos te hebben gewoond, opgroeide, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Met betrekking tot uw beweerde afkomst uit en verblijf in Tudun Wada, Kaduna (in het noorden van Nigeria) en de hieruit voortkomende vervolgingsfeiten, werd hierboven reeds opgemerkt dat deze al tijdens uw eerste asielaanvraag als onaannemelijk werden beoordeeld.

Bovenstaande vaststellingen maken dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Het document van AREF dat u voorlegde werd hierboven reeds besproken.

De medische documenten die u voorlegt staven dat u en uw dochter niet besneden zijn, maar veranderen niets aan bovenstaande argumentatie. Ook de uittreksels uit het wachtregister en de foto van uzelf en uw kinderen zijn niet meteen relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van "de artikelen de artikelen 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind."

Zij vangt haar betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen.

Verzoekster betoogt:

"Het CGVS oordeelt in de bestreden beslissing dat de vrees van verzoekster voor besnijdenis van haar dochters onaannemelijk is en dit voornamelijk omwille van het feit dat verzoekster deze vrees niet aangehaald heeft bij haar eerste asielaanvraag.

Dat de verklaringen van verzoekster bij AREF, waarvan verzoekster nu het origineel attest bijbrengt (zie bijlage 4), aantonen dat verzoekster deze vrees voor besnijdenis al had voor haar vertrek uit Nigeria.

Dat verzoekster hierbij wil benadrukken dat besnijdenis een heel gevoelig onderwerp is waar niet zomaar open over gepraat wordt.

Dat het niet abnormaal is dat vrouwen dit onderwerp, dat taboe is en betrekking heeft op zeer gevoelige aspecten niet durven aan te snijden tijdens het gehoor op het CGVS.

Dat het feit dat verzoekster deze vrees voor besnijdenis als nieuw element aanbrengt bij een tweede asielaanvraag niet volstaat om haar vrees als onaannemelijk te beoordelen en hiernaar geen uitgebreid onderzoek te voeren."

Verzoekster verwijst naar een bijdrage van UNHCR. Verder wijst zij op de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen (FGM) bij de Yoruba in Lagos en in Nigeria. Zij verwijst in deze naar een bij het verzoekschrift gevoegde kaart en naar algemene informatie. Vervolgens stelt zij:

"Dat uit bovenstaande cijfers blijkt dat de vrees van verzoekster gezien haar afkomst en deze van de familie van haar echtgenoot volledig terecht is.

Dat tevens blijkt dat de besnijdenis in Nigeria een diepgewortelde praktijk is die nog steeds uitgeoefend wordt ondanks een wettelijk verbod in bepaalde staten en dat dit opnieuw in meerdere rapporten bevestigd wordt:"

Verzoekster citeert andermaal uit algemene informatie en vervolgt:

"Dat bovenstaande informatie duidelijk aantoont dat een wettelijk verbod niet volstaat om de praktijk van besnijdenis uit te bannen. De vrees van verzoekster is dan ook volledig terecht gezien zij op geen enkele bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten kan steunen.

Dat benadrukt dient te worden dat de vrees van verzoekster de besnijdenis van haar dochters betreft en dat bij iedere handeling/beslissing de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen.

Dat het CGVS hier dus wel de plicht heeft om het belang van de dochters van verzoekster in overweging te nemen en aldus te onderzoeken in welke mate de vrees van verzoekster voor besnijdenis van haar dochters terecht is en welk concreet risico haar dochters lopen op besnijdenis in Nigeria.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het CGVS zo'n onderzoek naar dit risico op besnijdenis gevoerd heeft. Dat op geen enkele manier het belang van het kind in overweging werd genomen.

Dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening werd gehouden met de verklaringen van de oudste dochter van verzoekster die tevens gehoord werd door het CGVS.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook duidelijk dat het CGVS de beslissing steunt op argumenten die voortvloeien uit loutere interpretaties.

Zonder ook maar enig onderzoek naar de vrees van verzoekster voor het risico dat haar dochters lopen op besnijdenis in Nigeria, wordt geoordeeld dat de vrees van verzoekster onaannemelijk is."

Verder laat verzoekster gelden:

"Hierbij dient gewezen te worden op het feit dat Uw Raad in haar arrest van 8 oktober 2014 (p.5) geen uitspraak doet betreffende het verblijf van verzoekster in Kaduna, maar enkel over de persoonlijke vervolging van verzoekster:

"2.2.6. Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van verzoeksters verblijf te Tudun Wada in Kaduna en haar aanwezigheid aldaar op het ogenblik dat er een aanslag zou hebben plaatsgevonden, diet te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Nigeria slachtoffer zou dreigen te worden van een systematische en persoonsgerichte vervolging."

Verzoekster herhaalt echter haar verklaringen betreffende haar verblijf in Tudun Wada, Kaduna en haar vlucht vanuit Lagos naar Kaduna. Verzoekster hoopte daar veilig te zijn voor haar schoonfamilie en aldaar het risico op besnijdenis van haar dochter te beperken. Verzoekster werd er echter geconfronteerd met de heersende onveiligheidssituatie en vluchtte er na een bomaanslag.

In de bestreden beslissing wordt nogmaals bevestigd dat er geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van verzoekster betreffende deze bomaanslag wel wordt bevestigd dat het noorden en het centrum van Nigeria wel degelijk getroffen worden door gewelddaden van Boko Haram:*

"Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen."

Het is dan ook duidelijk dat verzoekster nergens in Nigeria terecht kan en dat er dus zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoekster terugkeert naar Nigeria, zij en haar kinderen een reëel en persoonlijk risico lopen op ernstige schade."

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster de volgende stukken bij het verzoekschrift: het originele attest van AREF (bijlage 3) en een kaart omtrent de prevalentie van FGM in Nigeria (bijlage 4).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster brengt na de indiening van het onderhavige verzoekschrift geen nieuwe elementen ter kennis aan de Raad.

3.2. Verweerder legt op 18 mei 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Nigeria in verband met Boko Haram.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoekster verwijst naar het belang van het kind en de schending aanvoert van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest, dient te worden opgemerkt dat de algemene bepaling dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4.

Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Onderhavige asielaanvraag betreft verzoeksters tweede asielaanvraag. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd afgesloten bij arrest nr. 131 015 van 8 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest werd geoordeeld dat verzoekster er niet in slaagde om in haar hoofde een concrete vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De motieven die dienaangaande in het voormelde arrest zijn opgenomen, luiden als volgt:

“Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van verzoeksters verblijf te Tudun Wada in Kaduna en haar aanwezigheid aldaar op het ogenblik dat er een aanslag zou hebben plaatsgevonden, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Nigeria slachtoffer zou dreigen te worden van een systematische en persoonsgerichte vervolging. Uit de stukken van het dossier en uit verzoeksters gezegden blijkt immers dat zij in haar land van herkomst nooit persoonlijk werd bedreigd of geviseerd. Zij stelde louter aanwezig te zijn geweest in het voormelde dorp op het ogenblik dat Boko Haram aldaar een aanslag pleegde. Zij gaf daarbij duidelijk aan dat deze aanslag niet tegen haar was gericht (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, nr.5). Bovendien blijkt nergens uit haar verklaringen dat zij in de loop of naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen persoonlijk in aanraking zou zijn gekomen met Boko Haram. Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom deze organisatie verzoekster, die overigens zelf moslim is (ibid., verklaring, nr.9), bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou viseren.

Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar land van herkomst in wezen heeft verlaten omwille van economische redenen. Dit blijkt tevens uit haar verklaringen wanneer haar in de vragenlijst werd gevraagd wat zij vreesde bij een terugkeer. Aldaar stelde zij: “Ik heb geen woonplaats, geen geld, niets meer in Nigeria. Ik weet niet wat er zou gebeuren bij een terugkeer” (ibid., vragenlijst, nr.4). Ook bij het CGVS verklaarde verzoekster, gevraagd wat maakt dat zij niet kan terugkeren naar Nigeria: “Omwille van de bomblast. Ik heb geen plek om te slapen als ik terugga”. Voorts ontkende zij er nog andere zaken te vrezen en stelde zij dat zij niet in Lagos kon blijven louter omdat zij niet bij ‘Chief’ kon blijven (administratief dossier, stuk 3, p.17).

Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De voormelde redenen houden geen verband met één van de voormelde vervolgingsgronden en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekster toont evenmin aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dermate ernstige economische problemen zou kennen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan immers voldoende zelfredzaam worden geacht om in haar land op zelfstandige wijze in haar onderhoud te voorzien. Zij voltooide haar middelbaar onderwijs en vatte hogere studies Engels aan. Daarnaast kent zij de stiel van haarstylist en gaf zij bij de DVZ aan ook daadwerkelijk als kapster te hebben gewerkt (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.11-12). Met uitzondering van haar eerste drie levensmaanden en de laatste tien maanden voor haar vertrek uit Nigeria, woonde verzoekster bovendien haar gehele leven in Lagos. Gezien zij er school liep en haar hele leven woonde, kan bijgevolg worden aangenomen dat zij er over een sociaal netwerk beschikt.”

Verzoeker tekende tegen het voormelde arrest van de RvV geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht van gewijsde.

In het kader van onderhavige asielprocedure poneert verzoekster dat zij zou vrezen voor een besnijdenis van haar dochters. Deze vrees zou reeds hebben bestaan voor haar vertrek uit haar land en regio van herkomst en hebben geleid tot haar verhuis naar Tudun Wada, Kaduna. De geloofwaardigheid van deze beweerde vrees wordt echter op manifeste wijze ondermijnd doordat verzoekster hiervan tijdens haar gehele eerste asielprocedure geen melding maakte en doordat uit haar verklaringen in de eerste asielprocedure duidelijk kan worden afgeleid dat er van zulke vrees in haar hoofde geen sprake is. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder heeft u tijdens uw eerste asielaanvraag, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens uw gehoor bij het CGVS, noch tijdens de beroepsprocedure voor de RvV op enig moment gesproken van een vrees voor besnijdenis voor uw kinderen.

U legde bij DVZ enkel verklaringen af in verband met een bomaanslag (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.5). Toen u expliciet gevraagd werd of u nog andere problemen had met medeburgers, antwoordde u ontkennend (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.9, b). Ook tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS stelde u zoals hierboven vermeld slechts dat jullie uit Lagos vertrokken zouden zijn omdat u sinds de dood van uw vader werd lastiggevallen door zijn familie (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 5). U noemt deze problemen in het geheel niet als reden voor uw vertrek uit uw land. Uw schoonfamilie of een vrees voor besnijdenis van uw kinderen noemt u evenmin. Nochtans werd u expliciet gevraagd waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria. U vermeldde enkel de bomaanslag in Tudun Wada (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 17). Gevraagd of u nog andere zaken vreesde in Nigeria antwoordde u ontkennend (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 17). Gevraagd waarom u dan naar Europa kwam in plaats van in Lagos te blijven, stelde u slechts dat u niet bij Chief kon blijven, omdat hij al veel vrouwen had (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 17). Er dient te worden benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het is dan ook niet ernstig post factum te beweren dat u in feite uw land van herkomst verlaten hebt omdat u een opsporingsbericht van uw schoonfamilie met daarin uw foto zag, dat stelde dat u drie kinderen van hen wegnam (zie verklaring meervoudige aanvraag pt. 15, document AREF en gehoor CGVS d.d. 26/01/2015, p. 8, 12). Het vluchtelingenkamp waar u deze verklaringen zou afgelegd hebben, vermeldde u bovendien evenmin tijdens de procedure van uw eerste asielaanvraag.

(...)

Gevraagd waarom u tijdens het volledige eerste gehoor nooit enige melding maakte van een vrees voor besnijdenis, terwijl u nu stelt dat dit de aanleiding was van uw vertrek naar Kaduna en uiteindelijk uit uw land, stelt u dat u het niet kon zeggen omdat u bang was en niet wist of ze in België hetzelfde doen (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 12). Uit het administratief dossier blijkt echter dat u op 6 januari 2014 een eerste maal asiel aanvroeg en dat u op 6 juni 2014 een eerste keer gehoord werd op de zetel van het CGVS, vijf maanden nadat u asiel aanvroeg (zie administratief dossier). U had dus ruim de tijd zich te informeren over de houding van de Belgische autoriteiten tegenover het besnijden van meisjes voor het plaatsvinden van het gehoor. Aangezien u stelt dat uw vrees voor besnijdenis van uw dochter de werkelijke aanleiding was voor uw vertrek uit uw land (zie verklaring meervoudige aanvraag pt. 15, document AREF en gehoor CGVS d.d. 26/01/2015, p. 8, 12), zou men dan ook verwachten dat u zich hierover onmiddellijk bij aankomst (of in elk geval binnen de vijf maanden) geïnformeerd zou hebben."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar zij stelt dat FGM een gevoelig onderwerp is, dat het taboe is en dat hierover niet zomaar open wordt gepraat, dient te worden opgemerkt dat, zo al aangenomen zou kunnen worden dat dit haar er initieel van weerhouden zou kunnen hebben om hiervan melding te maken, dit hoegenaamd niet kan verklaren waarom zij dit naliel dit te doen gedurende haar hele eerste asielprocedure. Verzoekster werd tijdens haar eerste asielaanvraag meermaals op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure en op het belang van het afleggen van volledige, juiste en waarheidsgetrouwe verklaringen gewezen. Bovendien had zij de mogelijkheid om van voormelde vrees schriftelijk melding te maken in het verzoekschrift bij de RvV. Zij liet echter na dit te doen. Dat verzoekster gedurende haar hele asielprocedure nog van slag zou zijn geweest door de bomaanslag kan, nog daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van haar betrokkenheid bij deze aanslag, evenmin worden aangenomen. Verzoekster toont dit niet aan en vermeldde tijdens haar eerste asielprocedure niet dat (de impact van) deze bomaanslag haar zou verhinderen om belangrijke aspecten van haar vrees onvermeld te laten. Voorts werd zij meermaals gewezen op het belang van het afleggen van volledige, juiste en waarheidsgetrouwe verklaringen. Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoekster de vrees voor een besnijdenis blijkens haar voormelde verklaringen tijdens de eerste asielprocedure niet enkel onvermeld liet doch tevens meermaals en uitdrukkelijk ontkende.

Verzoekster laat de bestreden beslissing daarenboven volledig onverlet waar gesteld wordt:

"Er dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw voorgehouden vrees voor besnijdenis van uw dochter in het geheel onaannemelijk zijn, omdat uw verklaringen tijdens uw tweede asielaanvraag, inclusief de inhoud van uw verklaringen voor AREF, incoherent zijn met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag.

Vooreerst verklaarde u bij AREF (volgens het document van AREF dat u voorlegt) dat u in Agboyi woonde met uw man en kinderen.

Nadat uw schoonfamilie langskwam om uw kinderen te besnijden, besloten u en uw man het dorp te verlaten met de kinderen. Uw moeder kwam in januari 2013 naar Lagos en nam jullie mee naar Tudun Wada (zie document AREF). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u in Agboyi woonde met uw vader, uw moeder en de andere vrouwen van uw vader (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 4). Omdat zijn familie (dus de familie van uw vader) u na de dood van uw vader lastigviel en jullie geen andere plek hadden om naartoe te gaan, ging u met uw moeder, uw man, uw jongere zus en uw kinderen in januari 2013 naar Tudun Wada, Kaduna (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 5)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet dienstig aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

Evenmin voert verzoekster enig concreet argument aan ter weerlegging van volgende motieven:

"Tot slot dient opgemerkt dat u beweert dat u van een vriendin hoorde dat uw schoonfamilie nog steeds naar u op zoek is. Telkens wanneer uw vriendin hen tegenkomt, vragen zij waar u bent. (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 10.) Gevraagd hoe u in contact kwam met deze vriendin, stelt u dat u haar nummer uit uw hoofd kende (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 3). Nochtans verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u met niemand in Nigeria contact hield, omdat u van niemand het nummer kende (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 9). Het is dan ook niet ernstig nu te beweren dat u het nummer van een vriendin die u informatie over uw situatie in Nigeria kon verschaffen, gewoon uit uw hoofd kende."

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Zij blijven, gezien verzoekster deze niet dienstig weerlegt, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"U stelt te vrezen dat uw dochters in Nigeria besneden zullen worden worden (zie gehoorverslag CGVS d.d. 26/01/2015, p. 5 en gehoorverslag CGVS d.d. 16/11/2016, p. 5, 6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat in een 10-tal zuidelijke staten in Nigeria een wettelijk verbod geldt op vrouwenbesnijdenis. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Ook blijkt uit diverse bronnen dat in Nigeria reeds sinds meer dan 10 jaar campagne gevoerd wordt tegen vrouwenbesnijdenis, zowel door buitenlandse als Nigeriaanse organisaties en zowel door NGO's als door de Nigeriaanse overheid zelf. Desondanks had u geen weet van organisaties die zich inzetten om vrouwenbesnijdenis te voorkomen en heeft u geen idee van de houding van de overheid tegenover besnijdenis (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 13). Nochtans zou men van u, die asiel aanvraagt om een besnijdenis van haar dochters te voorkomen en dus stelt tegen besnijdenis gekant te zijn, mogen verwachten dat u op de hoogte bent van de inspanningen die men levert om vrouwenbesnijdenis tegen te gaan."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven andermaal geen concrete en dienstige argumenten aan. Bijgevolg slaagt zij er niet in deze te ontkrachten. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster beter op de hoogte zou zijn omtrent het voorgaande indien zij werkelijk vreesde dat haar dochters in Nigeria zouden worden besneden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende vrees voor een besnijdenis van haar dochters.

De loutere verwijzing naar informatie over de prevalentie van FGM in Nigeria kan niet volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit de informatie in het dossier kan niet worden afgeleid dat het loutere behoren tot verzoeksters etnie en de loutere herkomst van verzoekster zouden kunnen volstaan om het bestaan van de voormelde vrees aannemelijk te maken. Deze informatie is verder van algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon of deze van haar dochters. Zulke algemene informatie kan geenszins volstaan om te besluiten dat verzoeksters dochters bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, kennelijk in gebreke. Dit geldt nog des te meer nu uit de medische attesten in het administratief dossier (map 'documenten') blijkt dat verzoekster zelf evenmin besneden is.

Aan het attest van AREF kan geen bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst is het, omwille van dezelfde redenen als deze omtrent het niet eerder vermelden van de beweemde vrees voor een besnijdenis van haar dochters, niet ernstig dat verzoekster dit attest slechts in het kader van haar tweede asielaanvraag neerlegt. Het zou immers reeds dateren van in 2013. Verder betreft het een stuk

dat in wezen door om het even wie met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld.

Voorts werd reeds hoger vastgesteld dat de inhoud van het attest niet kan worden gerijmd met een aantal van verzoeksters verklaringen. Hoe dan ook vertoont dit attest een gesolliciteerd karakter, geeft dit slechts een overzicht van een aantal gebeurtenissen die volgens verzoeksters verklaringen zouden hebben plaatsgevonden en spreekt het zich over de geloofwaardigheid of waarachtigheid van deze gebeurtenissen hoegenaamd niet uit. Bijgevolg vormt het geheel geen bewijs voor hetgeen er werkelijk gebeurde. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zulke documenten kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van een asielaanvraag te herstellen.

De overige documenten in het dossier bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster en haar kinderen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont zij niet aan dat zij en haar kinderen in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de (veiligheids-)situatie in Nigeria wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') verder met recht gemotiveerd:

“Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u, die verklaart sinds de leeftijd van 3 maanden in Lagos te hebben gewoond, opgroeide, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist of weerlegd en vinden bevestiging in de landeninformatie die verweerder bij de nota met opmerkingen voegt. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de situatie in verzoeksters regio van herkomst in het Zuiden van Nigeria beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd en in hoofd van haar kinderen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS